

Một bài trên mạng VietNamNet mô tả phúng vờ và nêu lên các con số cho thấy người Việt Nam hiện nay rất ít đọc sách.

Theo bài này thì trung bình mỗi năm một người Việt Nam chỉ đọc "đọc hết" một cuốn sách. Đem tổng số sách (không kể sách giáo khoa) chia cho dân số, tính bình quân cho mỗi người Việt đọc được một cuốn sách. Trong số đó, phần lớn chỉ là sách giải trí mà không bổ ích trí tuệ. Một giám đốc nhà sách bị quan hỏi nhân viên, nghĩ rằng sách đọc còn ít hơn nhân viên. Nhưng cuốn sách có giá trị trên thị trường, được đẩy ra thị trường Việt chỉ in khoảng 500 cuốn, trong một triệu dân số 85 triệu. Có người so sánh, cho biết dân Thái Lan mỗi năm trung bình một người đọc khoảng năm cuốn sách, tức là đọc nhiều gấp bảy lần một người Việt.

Người ta đọc sách nhiều thì trình độ hiểu biết cao hơn, cách suy nghĩ cũng chín chắn hơn. Nói chung, việc đọc sách cho con người ích lợi cho con người kinh tế quốc dân. Các nhà nghiên cứu phát triển cho biết khi dân một nước đọc sách nhiều hơn thì họ đầu tư gia nhập vào đời sống kinh tế hiện đại hơn vì bằng giờ làm nghề gì cũng phải có kiến thức. Các nước có mức thu nhập thì dân ít đọc sách. Nhưng việc đọc sách đem lại ích lợi kinh tế nhiều hơn khi họ tập trung toàn xã hội chỉ không tập trung trong một tầng lớp "tứ quý" các thành phố. Bài báo trên VietNamNet đã nêu thí dụ về nước Mỹ, như sau: "Cái hay ở Mỹ là tri thức sách vở, kiến thức của mỗi người được lan tỏa đến số đông hơn là chỉ một nhóm người ở châu Âu." Vì trình độ kiến thức chung cao cho nên "Chỉ có nước Mỹ mới sinh ra những người phú như Bill Gates, Steve Jobs... - những người sáng tạo khoa học, trí tuệ."

Người Việt Nam bây giờ ít chịu đọc sách, chỉ vì người lớn thì coi phim ảnh, thanh niên thì coi trình diễn nhạc trẻ và coi báo đăng hình quần áo giầy dép mới nhất. Cho nên mỗi có các thiêu nhân tôn thờ ca sĩ người quốc, ôm hôn cái ghế mà thán phục người người lên. Mỗi có các nhà máy công ty xây dựng đi thăm công trình xây dựng xi măng, nhôm vôi sắt mà lười

mức váy hàng, đi giày cao gót cũng màu hàng giày như đang đi mua sắm.

Nhưng không nói gì đến người dân thành, mà chỉ nói về người lãnh đạo Đảng Cộng sản cũng không chịu đọc sách nữa. Ông Nguyễn Phú Trọng cũng vậy. Trong hội nghị Trung ương Đảng mở rộng vừa rồi, ông từng bí thư kiêm đồng chí Tổng Bí thư Nguyễn Văn Miên không chấp nhận “tam quyên phân lập”. Riêng câu này đã ghi tên Nguyễn Phú Trọng vào lịch sử số thoái hóa trong nhân loại. Loài người tiến bộ, mình không theo kịp, rồi còn đi thụt lùi, cho nên gọi là thoái hóa. Từ thế kỷ 17, 18, trong nhân loại đã nảy ra ý kiến phê phán trên quy mô hành chính nhà nước người cai trị. Vì thế phê phán tách ra ba thế quyên: Có người soạn ra luật pháp; có người chấp hành luật pháp; và nhà nước người khác nắm quyền phán đoán xem có hành động nào sai luật pháp hay không. Từ thế kỷ 18 đã hiểu được quy mô gia đình tiến bộ nhanh nhất và cao nhất về kinh tế, văn hóa, và xã hội. Loài người đã rút kinh nghiệm như vậy hơn 200 năm nay. Bây giờ ông Nguyễn Phú Trọng như thế bác bỏ không chấp nhận “phân quyên!” Như vậy chấp nhận phê phán là thoái hóa thì gọi là cái gì? Điều đáng kinh ngạc là, sau khi ông Nguyễn Phú Trọng nói trắng tráo như thế, không thấy có ai trong Quốc Hội và trong tòa án tối cao Việt Nam mà miêng bàn một câu nào cả! Trên lý thuyết hơn nắm quyền lập pháp và thi pháp; nhưng đành ngậm miệng. Tình trạng thoái hóa không phải là đọc quyên của ông từng bí thư đồng chí Tổng Bí thư!

Lời tuyên bố trên cũng chấp nhận ông Nguyễn Phú Trọng không chịu đọc sách. Có một cuốn sách bán chạy Hà Nội, ai có thời giờ làm việc mua một cuốn gọi cho ông từng bí thư đồng chí giúp ông mở mắt ra. Đó là cuốn “Người ở Trung Quốc và nhà nước căn bản trong nhân cách” của Hà Tông Tông, do Phạm Bá Đức, nhà xuất bản Công An Nhân Dân in năm 2007. Ông Hà Tông Tông khách liếm đồng chí khách chuyên chế Trung Quốc trong hơn 2,000 năm lịch sử. Cho nên ông viết rõ ràng chấp có phân quyên mới thốt số dân chúng.

Hà Tông Tông hiểu biết cao người chấp đồng chí do dân chúng, thế hiểu qua việc cai trị bằng hiểu pháp, luật pháp, mà ông gọi là Hiểu Chính. Trang 40 cuốn sách trên, tác giả viết: “Nguyên tắc của pháp trị là: Mọi người đều do cá nhân với khả năng làm việc, hơn chấp thì đa quyên hơn của các quyên.” Trang sau, ông nêu ra tiêu chuẩn: “Bản thân hiểu pháp có bao hàm tất cả quyên thuộc số hơn chấp và ràng buộc quyên lập chính trị không. Và trên thế giới nó có ràng buộc, hơn chấp quyên lập chính trị một cách có hiểu quyên hay không?” Và Hà Tông Tông khẳng định: “Nguyên tắc phân quyên là đồng chí từng đồng chí lỗi của Hiểu Chính; chấp yếu là tách biệt quyên thi pháp với quyên hành chính, thế hiểu chấp thi pháp phải đồng chí đồng chí lập.”

Chấp chấp ông Nguyễn Phú Trọng chấp hành đồng chí một đồng chí như ý kiến nêu trên. Mà đây không phải là ý kiến của “nhà nước thù địch” nào cả. Đây là một tác giả người Trung Quốc, sách đã phê bình Trung Quốc, là đồng chí nhà xuất bản Công An Nhân Dân Việt Nam in ra. Trong hàng ngũ công an cũng có nhà nước người mua phê bình nhà nước ý kiến tiến bộ như vậy. Thế mà cả ông từng bí thư lập nhà nước người với hợp cùng với Trung ương Đảng chấp chấp ai chấp đồng chí sách cả!

Nhân lúc Viãt Nam đang bàn sßa hiän pháp, cũng xin trích ý kiến của Hà Tông Tä giäi thích tại sao của phân quyän: “Ràng buộc và hạn chế quyền hạn và hành vi của chính phủ, đó là nhiệm vụ chủ yếu của hiän pháp.” Ai đọc qua bản hiän pháp nước Mỹ thì thấy rõ ý Hà Tông Tä. Họu hạn các điều trong bản hiän pháp nước Mỹ đó toàn là những giới hạn quyền hành của chính phủ liên bang. Đọc cuốn sách của Hà Tông Tä thấy ông cho là chính chế độ chuyên chế gây ra bao nhiêu điều đáng xấu hổ cho người Trung Hoa; thí dụ như tính läi, không có tinh thần trách nhiệm, nänh trên nät däi, hèn yếu, nhu nhược, vân vân!

Hà Tông Tä trích lời triết gia người Anh John Stuart Mill: “Chế độ chuyên chế, xét từ bản chất, nó đã có khuynh hướng dùng chính sách ngu dân!” (trong bản dịch đã viết thêm tên triết gia Mill thành Miel, nhiều lỗi; mặc dù cuốn sách Bàn về Tự Do của J.S. Mill đã được dịch và in ở Việt Nam). Trang 703, Hà Tông Tä còn bình luận: “Chính sách ngu dân bao giờ cũng đi đôi với việc bä quan tâm đến công, cảm thấy do ngôn luận... cùng đổ vào nhau mà thành hình.” Một trang sau, ông viết thêm: “Triä ác chuyên chế là triä ác lớn nhất trên thế gian! Hơn chế độ ngôn luận là thâm hiểm nhất, xảo trá nhất, bä hại nhất, tàn nhẫn nhất trong các thể chế chính trị!”

Nếu mà ý ông bà trong Trung Quốc Cộng Sản Việt Nam chịu khó đọc Hà Tông Tä thì chắc hẳn họ sẽ thấy phải từ bỏ quyền tự do ngôn luận cho người dân, để ít nhất tránh khỏi những lời kết tội: “Thâm hiểm nhất, xảo trá nhất, bä hại nhất, tàn nhẫn nhất;” và cái tội “ngu dân”. Trên hết, phải bắt đầu tôn trọng và thực hiện quy tắc phân quyền; đừng có nghe ông Nguyễn Phú Trọng.

Bao giờ đất nước có tự do thì người dân mới có hứng thú đọc sách. Nhà tác giả bài trên VietNamNet viết về những người thành công trong xã hội Mỹ: “...chúng tôi môi trường đó mới giúp những người có phát minh, sáng kiến có thể giàu có được. Họ chính là những người đang làm ra sản phẩm và hàng hóa cho trẻ con người. Việt Nam thì không thể có chuyên nghiệp.”

Thực ra không thể nói có liên hệ nhân quả trực tiếp giữa trình độ kiến thức của dân chúng Mỹ với sự thành công của những nhà kinh doanh Bill Gates và Steve Jobs. Hai hiện tượng diễn ra song song; cả hai đều cùng do một nguyên nhân gây nên, là xã hội tự do. Khi các ngành báo chí, xuất bản được tự do thì dân chúng sẽ đọc sách nhiều hơn; khi các nhà kinh doanh được tự do thì những người có sáng kiến táo bạo dễ dàng thành công hơn. Muốn bỏ đi xã hội được tự do thì phải từ chối theo quy tắc phân quyền, mà người Việt Nam phải nhận nhớ cho ông Nguyễn Phú Trọng điều đó ông đọc thêm. Hy vọng ông sẽ hiểu ra rằng chúng tôi không phân biệt ba quyền lập pháp, hành pháp, và tư pháp là của trẻ sơ sinh bä kinh tế của dân tộc.

Nguyễn Phú Trọng không đọc sách

Tên: Ngô Nhân Dụng

Thứ 6, 01 Tháng 6 Năm 2012 22:05
